

Arrest

nr. 56 786 van 25 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde B.I.
geboren te K., op (in) X
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

Reden van de beslissing :

Betrokkene heeft op 08/10/2010 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat hij op dezelfde dag in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 18/05/1988.

Uit het Eurodacverslag van 08/10/2010 blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België, reeds asiel had gevraagd in Polen op 24/09/2010. Tijdens zijn verhoor op de dienst vreemdelingenzaken van 29/10/2010 verklaart betrokkene dat hij op 19/09/2010 uit Tsjetsjenië (Russische Deelrepubliek) is vertrokken. Hij verklaart dat hij op 22/09/2010 in Brest (Wit-Rusland) aankwam en daar enkele dagen logeerde. Op 07/10/2010 zou hij per taxi naar België zijn vertrokken. Wanneer betrokkene gevraagd wordt of hij ooit in Polen is geweest, antwoordt betrokkene: "Wat is Polen". Wanneer betrokkene geconfronteerd wordt met het resultaat van de vergelijking van de vingerafdrukken in het centrale systeem Eurodac, beweert betrokkene dat dit niet kan zijn. Na een tweede confrontatie beweert betrokkene dat voor zover hij weet, nergens vingerafdrukken werden genomen. Na een laatste confrontatie antwoordt betrokkene dat hij niet weet of hij in Polen is geweest en dat hij geheugenproblemen heeft. De verklaringen van betrokkene kunnen bijgevolg niet als betrouwbaar worden bestempeld. Betrokkene vroeg op 08/10/2010 asiel aan op de dienst Vreemdelingenzaken met zijn vrouw Z. K. (25/12/1991).

Op basis van het Eurodacverslag werd op 10/11/2010 een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten verstuurd op basis van art 16.1.c. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 12/11/2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Ook zijn echtgenote is het voorwerp van een terugnameakkoord met Polen. In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden is waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wou indienen, antwoordt hij dat hij een Tsjetsjeen ontmoette die hem vertelde dat er een smokkelroute aangelegd was tussen Brest en België. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat hij lijdt aan geheugenverlies omdat hij een hoofdtrauma heeft opgelopen wegens slagen. Betrokkene verklaart dat hij ook niet goed hoort. Er zijn geen medische documenten betreffende betrokkene aanwezig in het dossier, er kan bijgevolg niet kan aangenomen worden dat betrokkene niet zou kunnen reizen. Bovendien heeft betrokkene reeds de reis van Tsjetsjenië (Russische deelrepubliek) naar België ondernomen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moeten betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de tien (10) dagen verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste Middel: Schending van artikel 15 van de Dublinverordening. Verzoeker voert de schending aan van artikel 15 van de Dublin-Verordening, met name de Humanitaire clausule. Met name de echtgenote van verzoeker is acht maanden zwanger. Hierbij legt verzoeker een document voor van de geneesheer van 27.10.2010. De bevalling is voorzien voor 16.01.2010. (stuk 2- 3). De echtgenote van verzoekster wordt hier reeds medisch opgevolgd door een geneesheer en het is niet geoorloofd om een zwangere vrouw één maand voor de uitgerekende data voor de bevalling te sturen naar een andere land om daar haar asielaanvraag te laten behandelen. Verzoeker haalt de zwangerschap van de echtgenote aan om te vallen onder de toepassingsgebied van artikel 15 van de Dublin-Verordening”.

Verzoeker voegt in de repliekmemoirie toe: *“De tegenpartij haalt in haar nota met opmerkingen aan dat verzoeker tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen documenten heeft neergelegd ivm. de zwangerschap van zijn echtgenote. Hieruit kunnen we enkel besluiten dat tijdens het interview hierover geen vragen werden gesteld. Er werd hem enkel de vraag gesteld van meneer bent u ziek of heeft u medische klachten. Hieruit kon verzoeker niet afleiden dat hij moest meedelen dat zijn echtgenote zwanger is. Hij legt alleszins bij zijn beroep tot nietigverklaring medische documenten neer waaruit blijkt dat zijn echtgenote hoogzwanger is. Het is de nalatigheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om tijdens de het interview zijn vraag niet correct te formuleren. Verzoeker haalt de zwangerschap van de echtgenote aan om te vallen onder de toepassingsgebied van artikel 15 van de Dublin-Verordening. Op hei eerste middel van verzoeker antwoordt tegenpartij in haar memorie dan ook onafdoende om het argument als ongegrond af te wijzen, zodat het middel dan ook stand houdt.”*

2.1.2 In zijn eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 15 van de Dublinverordening. Ter ondersteuning houdt hij voor dat zijn echtgenote 8 maanden zwanger is en voegt hij een medisch attest toe.

Artikel 15 van de Dublinverordening bepaalt:

“1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

3. Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is die in een andere lidstaat één of meer familieleden heeft die voor hem kunnen zorgen, herenigen de lidstaten, indien mogelijk, de minderjarige met deze verwant(en), tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is. (...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich tijdens het verhoor op geen enkel ogenblik heeft beroepen op de zwangerschap van zijn echtgenote. Door de gemachtigde werd over de zwangerschap van verzoekers echtgenote in de te haren opzichte genomen beslissing van 26 november 2010 het volgende opgemerkt: *“Betrokkene verklaart tijdens haar verhoor van 29/10/2010 dat ze 6,5 maanden zwanger is. Op dit ogenblik zou betrokkene dus 7.5 maanden zwanger zijn, echter, er zijn geen medische attesten aanwezig die dit bevestigen. Gezien er evenmin aanwijzingen zijn dat de zwangerschap niet normaal zou verlopen, en gezien de verklaarde duur van de zwangerschap, zijn er geen redenen om aan te nemen dat betrokkene momenteel niet zou kunnen reizen. Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3, §2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, (...). U dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.”*

Aangezien verzoekers echtgenote, noch verzoeker zelf, enig medisch attest aangaande de zwangerschap hebben voorgelegd en er evenmin aanwijzingen zijn dat de zwangerschap niet normaal zou verlopen, kan de gemachtigde wel degelijk oordelen dat verzoeker en zijn echtgenote het verblijf in het Rijk worden geweigerd en zij zich dienen aan te bieden bij de Poolse autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de behandeling van hun asielaanvraag. Het gegeven dat verzoekers

echtgenote op het ogenblik van de beslissing beweerdelijk 7,5 maanden zwanger was, maakt niet automatisch dat haar een recht op verblijf moet worden verleend of dat haar asielaanvraag om die reden door de Belgische autoriteiten moet worden behandeld. Terwijl verzoeker en zijn echtgenote vanzelfsprekend zelf verantwoordelijk zijn voor het gegeven dat zij het bevel om het grondgebied te verlaten niet hebben opgevolgd, en zich op heden nog steeds (illegaal) op het Belgisch grondgebied bevinden. Overigens, in zoverre uit het door verzoeker aan zijn verzoekschrift gevoegde medisch attest zou blijken dat verzoekers echtgenote op heden niet meer mag reizen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker (evenals zijn echtgenote) heeft nagelaten dit attest aan de gemachtigde te bezorgen, zodat deze hiervan geen kennis had. De gemachtigde kon met een attest waarvan hij niet eens kennis had, wat ook duidelijk blijkt uit de motieven van de beslissing aangaande de echtgenote, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat zij geen enkel attest aangaande haar zwangerschap heeft voorgelegd, en al zeker niet waaruit zou moeten blijken dat zij niet kan reizen, uiteraard geen rekening kon houden bij het nemen van zijn beslissing. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de dan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens.

Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij zich in een van de in deze bepaling beschreven situaties bevindt. Het louter gegeven dat verzoekers echtgenote zwanger is, maakt niet dat zomaar toepassing dient gemaakt te worden van voornoemd artikel 15. Verzoeker toont niet aan dat hij familieleden heeft in België en/of Europa, zodat een hereniging op grond van voornoemd artikel 15 niet aan de orde is. Bovendien kan worden opgemerkt dat uit deze bepaling geenszins de verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische autoriteiten om de asielaanvraag van verzoeker zelf te behandelen, daar dit artikel enkel voorziet dat de Belgische autoriteiten deze mogelijkheid hebben. Desbetreffend heeft de verwerende partij uiteraard een eigen appreciatiebevoegdheid. Uit de zeer uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat door de verwerende partij rekening werd gehouden met de door verzoeker ingeroepen elementen.

Verzoeker toont geen schending van 15 van de Dublinverordening aan. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur: de zorgvuldigheidsplicht. Andermaal verwijst hij naar de medische attesten die hij aan het verzoekschrift heeft gevoegd, en waarvan hij beweert deze te hebben neergelegd bij het verhoor en waarmee geen rekening is gehouden. Verzoeker voegt in de repliekmemorie toe: *“Tegenpartij meldt in haar nota met de opmerkingen dat verzoeker geen enkel woord heeft gezegd over de zwangerschap van zijn echtgenote. Hierop antwoordt verzoeker dat tijdens het interview hierover geen vragen werden gesteld. Er werd hem enkel de vraag gesteld aan meneer bent u ziek of heeft u medische klachten. Hieruit kon verzoeker niet afleiden dat hij moest meedelen dat zijn echtgenote zwanger is. Hij legt alleszins bij zijn beroep tot nietigverklaring medische documenten neer waaruit blijkt dat zijn echtgenote hoogzwanger is. Het is de nalatigheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om tijdens de interview zijn vraag niet correct te formuleren. En hierdoor kan verzoeker niet verantwoordelijk worden gesteld. Op het tweede middel van verzoeker antwoordt tegenpartij in haar memorie dan ook onafdoende om het argument als ongegrond af te wijzen, zodat het middel dan ook stand houdt. “*

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker geen enkel medisch attest heeft bezorgd aan de gemachtigde tijdens zijn verhoor op 29 oktober 2010. Integendeel heeft hij zelfs met geen woord gerept over de zwangerschap van zijn echtgenote, zoals ook blijkt uit het terugnameverzoek, dat door verzoeker werd ondertekend voor akkoord. Ook uit het schrijven aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, die in kennis wordt gesteld van de nopens verzoeker genomen bijlage 26quater, blijkt duidelijk dat verzoeker enkel een binnenlands paspoort en een kopie van zijn rijbewijs heeft voorgelegd, doch geen medische attesten. Verzoeker kan niet dienstig, tegen de stukken van het administratief dossier in, ongestaafd voorhouden dat hij verschillende medische stukken heeft neergelegd bij zijn asielaanvraag. Het gegeven dat verzoeker attesten voegt aan zijn verzoekschrift, toont niet aan dat de gemachtigde hiervan ook kennis heeft gekregen tijdens het verhoor. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel. Terwijl verzoeker evenmin ernstig is waar hij poogt te laten uitschijnen

dat hij niet zou zijn gehoord door de dienst Vreemdelingenzaken (“zonder dat de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen”). Verzoekers beschouwingen missen feitelijke grondslag.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC